

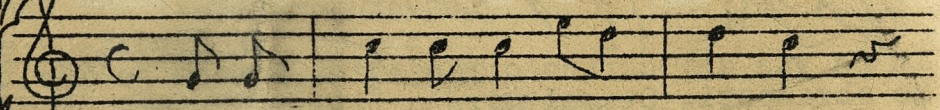
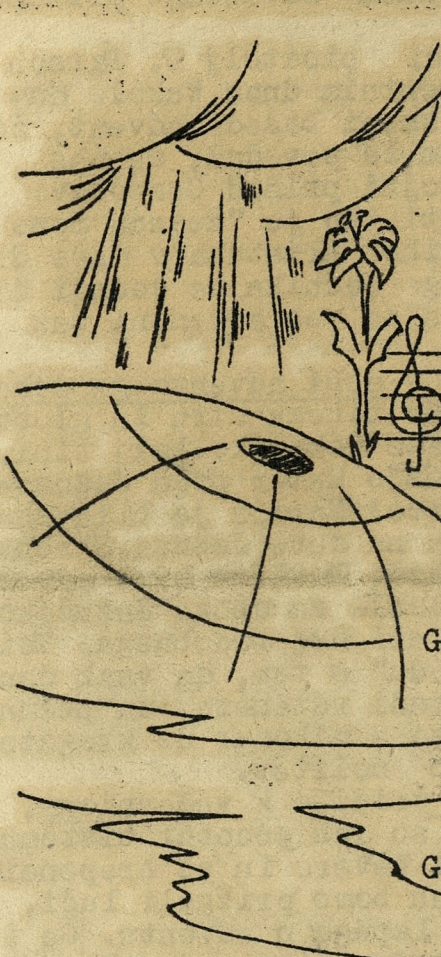
BOGOLJUB V TUJINI

Stev. 48., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, 28. novembra 1948.

ADVENTNA

PEŠEM

(Filip Terčelj)

Vi o - blaki ga ro - si - te,

GOSPOD JE BLIZU...

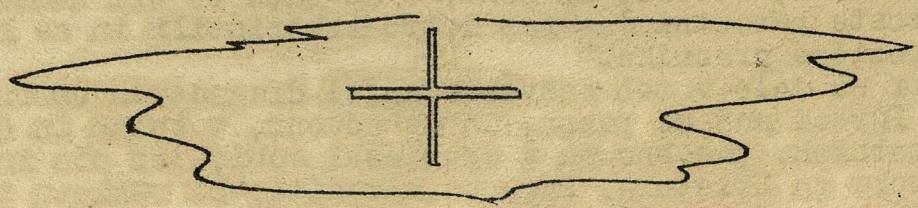
Pred našo dušo čaka noč in dan
in trka, da srce bi mu odprli,
da v sveti hostiji bi prišel k nam
in da bi ga kot Dete božje zrl.

GOSPOD NAS KLIČE...

Od zunaj vlada tema, zimski mraz,
pa tudi v dušah tema gospodari;
O pridi, Jezus, božje Sonce, k nam,
gorkote svete grešnikom podari!

GOSPOD PRIHAJA...

Sedaj nas kliče kot Odrešenik.
Ozdraviti nam hoče dušo bolno.
A enkrat prišel bo kot strog Sodnik,
poklical nas na sodbo bo vesoljno.

ADVENTNI ČAS

27. november je letos zadnji dan in adventna nedelja prvi dan novega cerkvenega leta. Kako hitro se je leto okoli obrnilo! Zares "po bliskovo mine čas." Treba ga bo skrbno porabiti, ker "ura izgubljenega se nobena". Novo leto je pred nami. Kaj storiti, da nam zlasti za dušno življenje prinese največ koristi?

Znani pisatelj P. Parsch zvečer pred prvim adventnim dnevom takole nagovarja otroke: "Kaj pomeni beseda advent, že veste. Tudi to sem vam že povedal, da nas advent spominja na trojni prihod Gospodov: na onega pred 1948 leti, ko je "Beseda meso postala", dalje na prihod Kristusa v naše duše in na prihod večnega Sodnika na sodnji dan. Nocoj vam pa za ves adventni čas nasvetujem tole:

1./ Obudite v sebi adventnega duha in ga vse dni skrbno ohranjajte. Advent je čas tihega miru in globoke zbranosti. Otroci morajo biti v adventu zato nekoliko bolj tihi, nekoliko manj razposajeni. Le pomislite na božjo Mater pred Jezusovim rojstvom! Poglejte v n-jeno materinsko srce! Marija je bila tedaj tiha in zbrana. Kar neprestano je mislila na dete Jezusa. Skrbno je pripravljala zanj pleničke in šivala oblekce. Deklice bi v adventu po Marijinem zgledu prav lahko sešile ali spletle za uboge Jezuškov bratce in sestrice kako oblekco, nogavice ali kaj podobnega. Vsi pa v adventu pripravljajte v dušah "pot Gospodu" s tem, da vsak dan naredite kaj dobrega. Na primer, da zjutraj radi vstanete, da premagate sladkosnednost, da se pridno učite, da se z nikomur ne kregate, da vsak dan lepo opravite jutranjo in večerno molitev.

Drugi nasvet: vsak večer v adventu pridite k večernicam, čeprav bo že precej tema. Taki mracni večeri so res podobni tistemu času pred Kristusom, ko so ljudje bili v temi nevere in so hrepeneli po Odrešeniku, ki je luč sveta. Pri večernicah bomo prižgali luči, polni adventne pesmi in vsak večer čitali kaj lepega o adventu. Če to naredite doma in vam očka ali mama kaj prečitajo ali povedo, bo prav tako dobro. Ko doma zapojete adventno pesem, si mislite, da jih sama Marija z vami poje.

Tretji nasvet: Prihajajte vsak dan k zornicam. To je sveta maša, ki se vsak dan v adventu pred jutranjo zoro - opravi na čast Materi božji. Zornice so posebno lepa priprava na božične praznike. Marija nam pomaga, da se vsak dan bolj približamo božjemu Detetu. Pri maši je pravzaprav že božično veselje, ker leži pred nami na belem oltarnem prtu pravo božje Dete kakor je nekoč ležalo v jaslicah betlehemskega hlevčka. Prav tako majhno in tiho je božje Dete v sveti hostiji, kot je bilo nekdanj v Marijinem naročju. Če pa gremo k sv. obhajilu, tedaj postane naše srce hlevček ali jaslice, kamor leže božje Dete in mu je toplo in prijetno.

Sklenite, otroci, da boste v adventu te tri nasvete izvršili. Tako boste adventni čas res dobro izkoristili in se lepo pripravili za božične praznike."

Morda bi se dalo v teh nasvetih najti dragocenih smernic tudi za odrasle. Povsod naj se pozna, da je advent, v šolah in društvih, zunaj in v barakah, posebno pa v družinski sobi, kjer oče in mati vzgajata otroke za Kristusa. Kako to narediti, bo vsakemu povedalo srce napolnjeno z adventnim duhom.

SV. ANDREJ APOSTOL

(30. novembra.)

To je prvi svetnik, ki nas sreča v adventu. Saj ima do tega nekako pravico, ker je bil on prvi med vsemi apostoli, ki se je s Kristusom seznanil in postal njegov učenec. (Prečitaj Jan 1,35-42).

Bil je brat apostola Petra. Iz Evangelijev ne vemo kaj več o njem. V ustnem izročilu pa se poroča o njegovi izredni ljubezni do križanega Odrešenika. Zato se že od nekdaj njegovo ime posebej imenuje pri daritvi svete maše. Pretresljivo je poročilo o njegovem mučeništvu. Deloval je na Balkanskem polotoku. Ko so ga zaprli in mu je poganski sodnik ukazal darovati bogovom, je Andrej odgovoril: "Jaz darujem vsak dan pravemu in vsemogočnemu Bogu; toda ne živalsko meso ali kri temveč brezmadežno Jagnje na oltarju. Njegovo meso zaužije vse verno ljudstvo. Jagnje pa kljub temu ostane celo in živo." Sodnik se je razljutil in ga velel vreči v ječo.

Ljudje bi ga bili prav lahko iz ječe rešili, toda Andrej je sam ljudi odganjal in jih rotil, naj ga puste v ječi. Hrepenel je po mučeniškem vencu. Ko so ga peljali na kraj mučeniške smrti in je zagledal križ, ki je bil zanj postavljen, je vesel vzkliknil: "O, častitljivi in presveti križ, ki si nosil telo našega Gospoda! O presladki križ, ki sem si ga že tako želel! Glej, miren in vesel ti hitim naproti. Sprejmi me in me izroči mojemu učniku Jezusu! Naj me po tebi sprejme On, ki me je na tebi odrešil."

Potem so ga pribili na križ. Dva dni je na njem živ visel in z njega oznanjal Kristusov nauk prav do smrti. Na slikah predstavljajo Andrejev križ poševen.

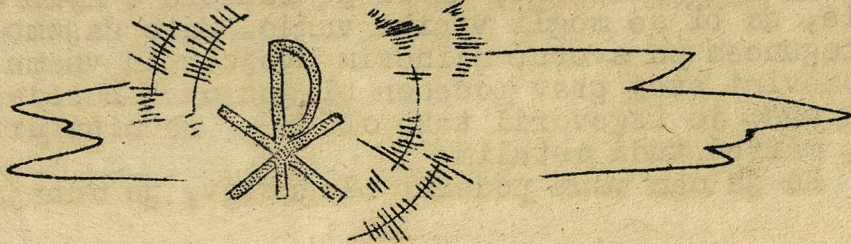
Po zgledu svetega Andreja zlasti v adventu potrpežljivo in iz ljubezni do križanega Kristusa pronašajmo vsakdanje male križe, pa tudi večje, če nam jih božja Previdnost naloži. Pokora in adventni čas spadata skupaj.

PRVI PETEK V ADVENTU

Kristusov prihod je imel jasno določen cilj: ustanovitev božjega kraljestva na svetu in v dušah. Želja Kristusovega srca je še vedno ista. In to je največja bolečina zanj, da ljudje Kristusov načrt podirajo v svoji duši in ovirajo delo njegove Cerkve. Greh je v bistvu uničevanje ali rušenje Kristusovega kraljestva.

Pobožnost prvih petkov je zadostilna molitev in zadostilna žrtev. Poleg zadostilne molitve naj vzbudi v nas prvi petek v adventu močno hrepenenje, da bi se kmalu Kristusovo kraljestvo povsod razširilo in utrdilo in da bi s iz vseh človeških src "od kraja do kraja" zemlje razlegal en glas: "Bodi hvala božjemu Srcu...!"

Prvi petek v adventu torej vsem krepko kliče: Na delo za Kristusovo kraljestvo! Pripravite pot Gospodu v dušah in v vsem javnem življenju! Ko z muko gradiš v božjem kraljestvu, kar so drugi drli, opravljajš zadostilno žrtev. Delajmo hitro in mnogo, ker "Gospod prihaja."

SLOVENSKI BEGUNCI PRI SV. OČETU

V sredo, 10. novembra letos smo prišli v Castel Gondolfo k splošni avdijenci slovenski begunci, ki smo s Koroške priromali v Rim. 21 nas je bilo. Castel Gandolfo - nekdanja Alba Longa - stoji 430 m visoko v Albanskih gorah in je kakih 40 km oddaljen od Rima. Izredno veliko tujcev je prišlo ta dan k sprejemu, zelo mnogo "boljših ljudi", zato kar nismo upali, da bi nas dali v prvo vrsto. Kakor hitro pa so nas spustili na dvorišče, so začeli spraševati po Slovincih in so nas ločili od drugih. Veselo smo bili presenečeni, ko so nas v dvorani postavili tik pred prestol. Še neki koroški Slovenec, napol Slovenec, napol Nemec, se nam je pridružil, ko je videl, kakšno prednost imamo Slovenci. Tiste dni se je namreč mudil v Rimu avstr. zunanji minister dr. Gruber, ki je bil tudi pri papežu, pa je prišla na skupno avdijenco tudi večja skupina avstrijskih duhovnikov, ki so upali, da jih bodo, ker prihajajo v senci svojega zunanjega ministra, kaj bolje traktirali. Ta koroški duhovnik je bil srečen, da se je mogel pridružiti Slovincem, pa čeprav brez zunanjega ministra, in brezdomcem.

Ko je sv. oče prišel do nas, nas je vprašal po laško: "Slovenski begunci ste, kajne?" Odgovorili smo nemški in mu povedali, da prihajamo iz Avstrije, kjer smo živeli po raznih taboriščih. Zahvalili smo se mu, da se je tolikokrat zavzel za nas, ko smo se v stiskah obračali nanj, pa za vso moralno in materijalno pomoč, ga prosili še nadaljne pomoči za one, ki so še ostali v Avstriji, zlasti pa blagoslova na nas, na one tam gori, na tiste, ki so že emigrirali, na svojce doma in na ves slovenski narod. Sv. oče je odgovoril v nemščini: "Da, poseben blagoslov vsem vam, vsem slovenskim beguncem in vsemu slovenskemu narodu! O, slovenski narod je veran in zvest narod! V Argentino torej odhajate?" "Da, Svetost, ker samo Argentina sprejema družine z otroki in starimi ljudmi, dočim druge države le samske delavce." "To je lepo, da greste z družinami! Kaj pa tile mladi fantje in dekleta gredo tudi z vami?" Ko smo mu potrdili, je rekel: "To je lepo, zelo lepo! Bog z vami vsemi! Živeli Slovenci!" Nato se je obrnil k nekaterim posameznikom in vsakemu privoščil prijazno besedo.

Prišedši do skupine, ki je stala tik nas, jo vpraša: "Ste tudi vi Slovenci?" Ali so bili tako presenečeni, da niti vedeli niso, kaj je vprašal, oziroma kaj govorijo ali pa zato, ker je sv. oče bil tako ljubeznjiv z nami Slovenci, so nekateri odgovorili: "Da, Svetost." "Oj, živeli Slovenci!" je nadaljeval in šele msgr. Calleri ga je opomnil, da je to čisto druga skupina.

Ko je tako prvo vrsto obšel, se je povzpел na prestol ter v laškem, francoskem, angleškem, nemškem, španskem in portugalskem jeziku nagovoril romarje. Takoj na drugem mestu je omenil nas rekoč: "V posebno veselje nam je, da moremo v hiši skupnega očeta pozdraviti skupino slovenskih beguncev, ki so morali zapustiti svojo domovino, ter oditi na tuje, pa zdaj odhajajo v Argentino, v kateri upajo najti svojo drugo domovino. Daj Bog, da bi našli tam res prijazne in gostoljubne ljudi in da bi jim Argentina postala res druga domovina! Hkrati jim pa želimo, da bi se razmere v njih domovini kmalu tako uredile, da bi se mogli vrniti vanjo. Zato dajemo njim, vsem slovenskim beguncem po svetu, njihovim svojcem in vsemu slovenskemu narodu v domovini svoj prav poseben blagoslov." Besede, ki jih je naslovil na nas, je izgovoril tako občutljivo, da niso prišle solze v oči samo nam, marveč tudi ostalim.

Ko je nam vsem podelil blagoslov, je odhajal. Italijani so

mu vzklikali: "Evviva il papa!" Ko je bil že čisto pri vratih in so drugi potihrili, smo vzkliknili mi: "Živel sveti oče!" Obrnil se je od vrat in se vrnil nazaj naravnost med nas Slovence, dal vsakemu še enkrat roko in prstan v poljub in mu voščil srečno pot. Tako smo bili prevzeti, da niti govoriti nismo mogli, marveč smo le solznih oči strmeli vanj. Potem se je vstopil pred nas in nas gledal kot bi pričakoval, da mu še kaj povemo. O, saj bi mu radi povedali še marsikaj, a nam ginjenost ni dala. Le "Živel sveti oče!" smo vzklikali.

To so nas ostali gledali s spoštovanjem in zavistjo! Kar ni jim hotelo v glavo, da more imeti ubog slovenski begunec v tako rovnih, ponošeni obleki pri papežu prednost - in še tako! - pred "boljšo" družbo, ki se je pripeljala v avdijenco v najelegantnejši obleki in razkošni limuzini.

Mi smo se pa vračali iz Castel Gandolfa s prijetno zavestjo, da ima od vseh zapostavljeni slovenski begunec vsaj pri skupnem očetu tisto mesto, ki mu gre kot sinu "zvestega naroda".

KATOLIŠKI MISIJONI

POLOŽAJ CERKVE V MISIJONSKEM SVETU

DR. JANEZ JANEŽ

Sveta Cerkev ima pred seboj ves svet. Neprestano pregleduje svetovni zemljevid, pošilja svoje delavce v kraje, kjer se še ni utrdila in čaka trenutka, da se ji odpro še nove dežele, v katere doslej še ni dobila dostopa.

Veliki cilj, da združi v svojem objemu vse narode, ji neprestano budi misel na njeno poslanstvo in vnema gorečnost njenih sinov, da ji pomagajo pri tako težkem delu.

Skozi dva tisoč let obstoja ni nikdar pozabila na te svoje prve dolžnosti. In najlepše strani njene zgodovine so popisane prav z misijonskim delom. Danes prav tako, če ne še bolj, prodira v poganski svet ter se pripravlja na čas, ko bo prav ona poveščana, da prinese svetu mir in edinost v Kristusovi resnici in ljubezni.

Zato bo prav, da vsaj v glavnem poznamo, kako daleč je v misijonih prodrla Cerkev, kakšne naloge ima še pred seboj, kakšne načrte si je zastavila in kako jih izpolnjuje, da bi se v vseh teh krajih utrdila. Ne gre za to, da bi podali natančno sliko o najpotrebnejšem naštevanju številke vseh njenih ustanov in podjetij, niti ne gre za to, da bi opisovali vse misijonske pokrajine, tudi najmanjše. Le v glavnih potezah

28. maja sem se pe-
ljal z velikim transportom naših mladih ljudi proti Pliberku. Ob izročitvi sem se rešil s skokom v rženo njivo. Uro pozneje je odpeljal vlak to mladino v smrt; na kolodvoru je nastal molk, moje misli so pohitele nazaj in naprej. Spomnil sem se, da sem istega dne 8 let prej končal svoje študije, da sem kot študent in zdravnik želel v misijone. Ob tretji obletnici rešitve odhajam tja, kjer naši misijonarji in sestre že dolgo vrsto let požrtvovalno in uspešno misijonarijo. Odhajam z željo, da bi moja pomoč njim bila najlepši dokaz zahvale za rešitev, obenem pa najlepša molitev in spomin tistim, ki so morali ob tej obletnici v smrt.

Ob odhodu pošiljam preko "Katoliških misijonov" lepe pozdrave moji mami in domačim v domovini, številnim znancem po vseh mogočih delih sveta, posebno lepe pozdrave in zahvalo pa tistim, ki so mi omogočili to pot.

Dr. Janez Janež.

Za zgodovino slovenske misijonske akcije je bil mesec maj 1948 pomemben, kajti

si hočemo ogledati najvažnejša, misijonske pokrajine, v katerih Cerkev že deluje. Saj so Rusija, Sibirija, Tibet, Afganistan, Mongolija in še nekaj manjših državic popolnoma zaprte, Cerkev v te kraje še ni dobila dostopa. So to obširne pokrajine s številnimi narodi. To je svet, ki se bo gotovo v bližnji bodočnosti odprl. Takrat bo morala katoliška Cerkev prva poslati svoje misijonarje v te kraje, da bo narode, ki bodo pričeli živeti novo življenje ona sama sprejela in jih pripeljala k boljši bodočnosti.

Danes Cerkev tu ni, zato o teh deželah ne moremo govoriti in v njih odkrivati poslanstvo Cerkev.

(Nadaljevanje).

+ + +

ampak se kar trgajo zanj tudi močne sile teme, zlasti brezbožni komunizem.

~BOG GRE SKOZI STOLETJA~

(Nadaljevanje).

Napadal je puščavske karavane in razne beduinske rodove, se s plenom bogatil in tudi svoje bojovníke bogato plačeval. To je bil tudi vzrok, da se je število njegove armade večalo. Verska navdušenost je s tem seveda stopila v ozadje ter jo je zamenjala vladoželjnost in pohlep po plenu. - Ta pokret si je nadel ime "Islam" t.j. podvrženost volji Alaha (Boga) ter njegovega poslanca in preroka Mohameda. Zadnje je bilo važnejše.

Odpoved.

Ob koncu velikega romarskega praznika v Mekki l. 631. je proglasil Mohamed svojim vernikom "odpoved". Morali so se popolnoma odreči poganstvu. Za poganstvo so proglasili vsako drugo vero, tudi krščansko. Pristop k Kaabi je bil odslej dovoljen samo pravovernim Mohamedancem. V bodoče mora biti vse islamsko. Kjerkoli zaplapola zelena Mohamedova zastava, se mora vse podrediti islamu, če ne, bo brez usmiljenja iztrebljeno. Ta sklep je bil naperjen proti vsaki veri, najbolj pa proti krščanstvu.

Sredi priprav za roparski pohod proti Bizancu (Carigradu) pa je Mohameda 8. junija 632. prehitela nenadna smrt. S tem islamu ni bilo konec, ampak je bil šele na svojem začetku, kar so kmalu občutile tudi zahodne dežele.

Prerokova smrt je v Medini in pri vseh Mohamedovih somišljenikih napravila zmedo, ker je Mohamed v svoji zanešenosti pozabil imenovati naslednika. Zato je nastal neizprosni boj na življenje in smrt za prvenstvo in prerokovo nasledstvo med raznimi strankami. Končni zmagovalec je postal Mohamedov najstarejši prijatelj in so-bojovník Abu Bekr, ki je postal ustanovitelj arabskega kalifata.

Zmeda v Medini je bila tako velika, da so pozabili pokopati preroka in so to storili šele 36 ur za tem, ko bi moral biti že poko-

v tem mesecu slovenski narod pošilja prvega slovenskega misijonskega zdravnika na misijonsko polje.

Cerkev ima dolžnost, vse ljudi vase zajeti in jih h Kristusu voditi, da bo "ena čreda in en pastir". In vsi ljudje imajo pravico vključiti se v Cerkev in priti h Kristusu.

Toda še danes, po skoro dvatisočletnem obstoju Cerkev, je štiri petine človeštva izven nje. In to v času, ko ni treba šele odkrivati sveta, ampak je vse človeštvo pred Cerkvijo kakor na dlani, in ko se za njega osvovitev ne prizadeva le Cerkev,

pan in je telo že strašno smrdelo (arabska vročina). Teh 36 ur je skrbno porabil Abu Bekr za svoje namene.

Arabski rodovi so takoj, ko so zvedeli o prerokovi smrti, odpadli od "islama" zaradi prevelikih dajatev. Abu Bekr je pa takoj zbral svojo druhal, odrinil v puščavo ter upornike ukrotil. Naslednje njegovo dejanje je bila izvršitev prerokove oporoke - osvojiti svet. - Že v marcu 633. l. je Abujeva armada vdrla v Iran, osvojila v "verižnih bojih s konji" celo Mezopotamijo, takoj nato so bile premagane bizantinske čete pri Jarmuku. O tej zmagi je bil Abu Bekr obveščen na smrtni postelji. Vladal je komaj dve leti, toda čas je dobro izkoristil. Islamski državi je utrdil ustavo, določil je za naslednika najodločnejšega med muslimani Omar - ja, o katerem trdijo, da je bil za islam toliko, kot za krščanstvo sv. Pavel.

POSTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

"Razumem. To pojasnilo mi popolnoma zadostuje. In kdaj se nameravate posloviti?"

"Čez božične praznike bi še rada pela, po praznikih bi se pa poslovila."

"Poskušala bom ugoditi Vaši prošnji."

4.

Prišel je advent.

Pusti in deževni dnevi meseca oktobra in novembra so minili. Postalo je hladneje. Noči so bile jasne, dnevi pa sončni in topli.

Jasno, sončno in toplo je postajalo vsak dan bolj tudi Harambegoviču. Bal se je pustih in deževnih dni meseca oktobra in novembra. Ob vsakodnevnem obisku gospoda kurata pa je kar pozabil na puščobno vreme, kajti vse njegove misli so bile pri razlagi krščanskega nauka, ki ga je znal tako lepo, zanimivo in privlačno prednašati gospod kurat.

Harambegoviču nista dala miru ugovora, ki jih je izrekel Janko Ahačič pri zadnjem obisku in jih je moral povedati gospodu kuratu.

"Tudi na današnje vaše ugovore vam hočem odgovoriti, gospod Harambegovič", je dejal gospod kurat. "Najprej ste slišali, da vera izobražencu ni potrebna, ker inteligent itak ve, kaj je prav in kaj ni. Kaj naj vam odgovorim na to? Poskusil Vam bom ta ugovor pojasniti s primerom. Ta ugovor prav tako drži, kakor če bi kdo dejal, da mu hrana ni potrebna. Vsak mora uživati hrano, če hoče živeti. Tako je potrebna za človekovo duhovno življenje vera. Vse človekovo duhovno življenje raste iz vere. Ali vam je to razumljivo, gospod Harambegovič?"

"Da, to sedaj popolnoma razumem", je odgovoril Harambegovič.

"Da boste pa še boljše razumeli razmerje med Bogom in človekom, Vam hočem povedati kratko in preprosto zgodbo:

"Živel je mogočen kralj. Nekega dne privedejo predenj človeka, ki so ga našli kraljevi služabniki v jarku ob cesti. Bil je ves ubog, zanemarjen, razcapan in bolan.

Ko je kralj človeka videl, se mu je v srce zasmilil. "Naj ostane na dvoru", je zapovedal služabnikom. "Oblecite ga v kraljevska oblačila in mi ga nato zopet privedite."

Kmalu se je najdenec vrnil. Kralj ga je poklical k sebi. Zadonele so fanfare in ves kraljevski zbor in vsi dvorjani so se zbrali okoli prestola, da slišijo kraljevo povelje. Ko so bili vsi zbrani, kralj vstane in izpregovori:

"Slavni dvor! Zaradi velikih zaslug, ki jih je moj sin pridobil v boju za me in vse moje podanike, ne sme nihče, ki mi hoče služiti, trpeti pomanjkanja. Hočem, da ima vsak moj državljani v obilju vsega, kar mu je zaslužil moj sin. Pripeljali ste mi tega ubogega človeka. Tudi njega hočem narediti srečnega. Zato sem ga oblekel v kraljevska oblačila, kakršna nosim jaz sam. Sprejem ga na svoj dvor in smatram ga za svojega sina. Tako je postal tudi moj dedič. Njegova nova oblačila, slava, bogastvo, čast, posinovljenje in pravica do dediščine mu ostane vse dotlej, dokler bo on sam to hotel. Nihče ne na zemlji, ne na nebu mu tega dostojanstva vzeti ne more. Zgubil ga pa bo, če bo meni postal nezvest."

Zopet so zadonele fanfare in ves dvor se je poklonil novemu dvorjanu.

Gospod kurat je končal, Harambegovič pa se je globoko zamislil.

"Ste razumeli zgodbo, gospod Harambegovič?"

"Da, dobro sem jo razumel."

"Vidite, tako visoko Bog povzdigne vsakega človeka, ki s svetim krstom stopi v njegovo kraljestvo."

"Devolite mi vprašanje", je dejal Harambegovič, "zakaj pa potem mnogi izobraženci trdijo, da jim vera ni potrebna?"

"Temu je kriva ošabnost, oholost, prevzetnost in napuh, ki se jih je lotil. Zavedajo se, da vedo nekaj več kot drugi ljudje okoli njih. Lahko je človek ponosen na to, kar zna. Toda ne sme biti prevzet. Kaj pa ima človek, ko pride na svet? Nič. In kar ima, mu je dal Bog. Bog mu je dal življenje, razum, dobre starše, priliko in voljo za študij. Če izjavlja, da mu vera ni potrebna, noče priznati svojega Stvarnika in Dobrotnika. Mesto, da bi s svojim znanjem ljudi vodil k Bogu, jih pa od Boga odyrača. Kaj bi rekli človeku iz pripovedke, ki sem Vam jo povedal, če bi zavrgel čast, slavo, posinovljenje in dediščino, ki mu jo je pripravil kralj?"

"Jaz bi mu rekel, da je bedak," je dejal Harambegovič.

"Žal je na svetu mnogo in premnogo takih bedakov, ki nočejo priznati Boga. Odpovedo se časti in slavi, posinovljenju in dediščini, ki jo je po zasluženju Jezusovem Bog pripravil vsakemu človeku."

Harambegovič je zmajal z glavo.

"No, Harambegovič, sedaj naj vam odgovorim še na drugi pomislek - češ, da so vse vere enako dobre. Vi ste trgovec, kaj ne? Številke poznate. Kaj bi rekli trgovcu, ki bi rekel, da so vse številke enake in zato tudi vsi računi enaki. Kdor računa plačuje, ve, da niso vsi računi enaki. Kdor bi resno računal tako, kot da so vsi računi enaki, bi se vštél tako, kot se bo tisti, ki misli, da so vse vere enake."

Ta primera je bila Harambegoviču zelo všeč. Tudi Janko se ni upal ugovarjati in pozneje ni nikoli več razlagal Harambegoviču svojih nazorov o veri in Bogu.

Gospod kurat in Harambegovič sta nadaljevala s poukom o verskih resnicah: ko sta končala poglavje o Bogu, sta nadaljevala o angelih, o človeku, o svetu, o raj, o grehu prvih staršev, o tami, ki je vladala štiri tisočletja od Adama do Kristusa, o Kristusu in njegovem nauku in končno o Cerkvi. (Prihodnjič dalje).

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri
Lienzu.